

FELTÁMADÁS

„A hét első napján, kora reggel, amikor még sötét volt, Mária Magdolna kiment a sírhoz. Odaérve látta, hogy a követ elmozdították a sírtól. Erre elfutott Simon Péterhez és a másik tanítványhoz, akit Jézus szeretett, és hírül adta nekik:

Elvitték az Urat a sírból, és nem tudom hova tették! Péter és a másik tanítvány elindult, és a sírhoz sietett.

Futottak mind a ketten, de a másik tanítvány gyorsabban futott, mint Péter, és hamarabb ért a sírhoz. Benézett, és látta az otthagyt gyolcsleplet, de nem ment be. Közben odaért Simon Péter is. Ő is látta az otthagyt lepleket és a kendőt, amely Jézus fejét takarta. Ez nem volt együtt a leplekkel, hanem külön feküdt összehajtvá egy helyen. Akkor be ment a másik tanítvány is, aki először ért a sírhoz. Látta mindezt, és hitt. Addig ugyanis még nem értették meg, hogy Jézusnak fel kellett támadnia a halálból.”

Jn 20, 1-9

Futottak mind a ketten – lám, a tanítványok most nem megfutamodnak, nem a félelem, hanem a kíváncsiság és a vágy vezeti őket, hogy találkozzanak a Mesterrel.

Mi is fellélegezhetünk a

szent

háromnap szorongásai és végtelennek tűnő várakozása

után. A két apostol futását a sírhoz, amely immár nem a gyász helye, hanem az örömteli ta

lálkozásé, megelőzi

azonban az

asszony futása az ellenkező irányba. Már nem valami elől fut, nem a félelem úzi, mint a tizenkettőt a Getszemáni kertben, hanem előre siet, küldöttként, hogy hozza az örömhírt. A dermedt napok után minden mozgásba jött, mindenki fut önfelédten. Ki-ki a maga ereje szerint: az öregebb lassabban, a fiatal sietősebben. Eltétben azonban a mai világunkkal, itt nem az számít, hogy ki ér oda elsőnek, hanem az, hogy ki ismeri fel elsőnek az igazságot. Sőt, még az se igazán, hanem az, hogy higgyünk. S hitünk nincs a rohanó időhöz kötve. Föülmúlja az időt.

XVI. Benedek pápa húsvéti üzenete

„Surrexit Christus, spes mea” – „Feltámadt reményem, Krisztus”. Jusson el mindnyájatokhoz az egyház dicsőítő hangja azokkal a szavakkal, amelyeket az ősi himnusz Mária Magdolna ajkára ad. Ő az első, aki húsvét reggelén találkozik a feltámadt Jézussal. Sietve elment a többi tanítványhoz és repeső szívvel hírül adta nekik: „Láttam az Urat” (Jn 20, 18). Mi is, akik áthaladtunk Nagyböjt pusztaságán és Jézus kínszenvedésének fájdalmas napjaiban, adjunk ma helyet a győzelmi kiáltásnak: „Feltámadt! Valóban feltámadt!”. (...) Mária Magdolnának, csakúgy, mint a többi tanítványnak, látnia kellett azt a Jézust, akit a nép vezetői megtagadtak, akit elfogtak, megostoroztak, halálra ítélték és keresztre feszítettek. Elviselhetetlen lehetett a látvány, hogy magát a megtestesült Jóságot alávetették az emberi gonoszságnak, hogy az Igazságot kigúnyolta a hazugság, az Irgalmasságot meggyalázta a bosszúállás. Úgy tűnt, hogy Jézus halálával meghiusult azok reménye, akik Benne bíztak. De az a hit soha nem fogyatkozott meg teljesen: főleg Szűz Mária, Jézus anyja szívében eleven maradt a kicsiny láng az éjszaka sötétségében is.

A reménynek ebben a világban számot kell vetnie a gonosz kérlelhetetlenségével is. Nem pusztán a halál fala állít akadályt eléje, de még sokkal inkább az irigység és gőg, a hazugság és az erőszak elmergesegett végpontjai. Jézus áthatolt ezen a halálos szövődéken, hogy megnyissa számunk-

ra az élet Országá felé vezető utat. Volt egy pillanat, amikor látszólag legyőzték Jézust: sötétség árasztotta el a földet, Isten csöndje teljes volt, a remény már csak üres szónak tűnt. És íme, a szombat utáni nap hajnalán a sírt üresen találják. Azután Jézus megmutatja magát Magdolnának, a többi asszonynak, a tanítványoknak. (...)

Kedves Testvérek! Ha Jézus feltámadt, akkor – és csak akkor – valami valóban új dolog történt, ami megváltoztatja az ember és a világ helyzetét. Akkor Jézus olyavalaki, akire feltétlen nélkül ráhagyatkozhatunk, és nem csak egyszerűen bízhatunk az üzenetében. Őrá hagyatkozhatunk, mert a Feltámadott nem a múlt-hoz tartozik, hanem élőként van jelen ma is. Krisztus remény és vigasz különösen a keresztény közösségeknek, amelyeket hitük miatt a leginkább sújt a hátrányos megkülönböztetés és az üldöztetés. A

Feltámadott egyháza, a remény ereje által jelen van a szenvedés és az igazságtalanság minden emberi helyzetében. (...)

A Feltámadt Jézus nyújtson vigaszt Afrika szarva szenvedő népeinek és segítse elő kiengesztelődésüket, segítse a Nagy Tavak vidékét, Szudánt és Dél-Szudánt, megadva mindegyik térség lakóinak a megbocsátás erejét. Malinak, amely törekeny politikai változáson megy keresztül, a dicsőséges Krisztus adja meg a béke és a stabilitás kegyelmét. Nigériát, amely az elmúlt hónapokban véres terrortámadások színhelye volt, a húsvéti öröm töltse el szükséges erővel, hogy ismét folytathassa egy békés és minden állampolgára vallási szabadságát tiszteletben tartó társadalom építését. Áldott Húsvétot Mindenkinnek!

Ebben a rovatban Assisi Szent Ferencnek lelkiségét ismerhetjük meg jobban. Egy könyvnek a segítségével indulunk és járunk ezen a lelki úton.

8. rész

Tovább a megtérés útján

Ettől az órától kezdve Ferenc lélekben stigmatizált: Krisztus keresztje egész bensejét meghatározza és átformálja; együtt szenved a világ szenvedésével, azonosul az emberi nyomorral. Naponta elmélkedik a keresztről és a szenvedéstörté-

netről. Mivel a hang így kívánja, most legalább három éven keresztül templomokat fog renoválni: a San Damianót, a San Pietro della Spinát és a Porciunkulát. Később Ferenc ráeszmél, hogy tévesen értelmezte a Keresztfeszített szavait. Valójában élő kövekből kell élő templomot, egyházat építenie arra az alapra, amelyet Jézus Krisztus rakott le. Istennek élő közösséget, amelynek öröme telik abban, hogy a kicsinyek

és a világ által megvetettek között lehet. Más emberekkel együtt kell megélnie a hitet, a reményt és a szeretetet, és konkrét közös életben megragadhatóvá tenni az egyház titkát. De egyelőre még nem jut el ideig. Azonnal hozzáfog San Damiano renoválásához. Már kifelé menet odaadja az ott élő papnak vastag pénztárcáját, hogy hozzáfoghasson az előkészületekhez. Aztán mégis eszébe jut, hogy a feladat személyesen neki szól, és nem elegendő csupán másokat dolgoztatni a pénzén. Ezért hát reggeltől estig dolgozik, egyik követ rakja a másikra, miután előbb a városban összekoldulta őket. Annyira megszereti ezt a kis templomot, hogy oblátusnak tartja

magát. Már nem a világhoz tartozik, hanem az egyházhoz.

A javítási munkálatok közvetlenül és szükségszerűen újabb fordulathoz vezetnek. Apja, Bernardone nem tűrheti pénze pocskolását, amelyet Ferenc San Damiano újjáépítésére fordít. Egészen más volt a helyzet, amikor Ferenc a pénzt számlák kiegyenlítésére pazarolta, mert az a család tekintélyét növelte. Most azonban fia olyan útra lépett, amelyet nem helyeselhet. Mint családfőnek megvan az a joga, hogy Ferencet addig tartsa házi őrizetben,

amíg „ki nem józandik”. Ezt meg is teszi, de eredménytelenül, mivel az anya megkönyörül fián, és férje távollétében szabadon engedi.

Így hát Bernardone másfajta jogi eszközöz folyamodik. Vádat emel a városi bíróságon: fia jogtalanul eltékozolja vagyonát. A pénz visszatérítését követeli vagy pedig fia hivatalos kitagadását. Ferenc azonban az oblátusok jogára hivatkozik, akiknek esetében nem a városi, hanem az egyházi bíróság

illetékes. Így kerül sor az emlékezetes bírósági tárgyalásra a püspöki palota előtt.

Ferenc megelőzi az ítéletet azzal, hogy a még megmaradt pénzt és minden ruháját apja lába elé teszi. Lemond az örökségről és a névről, végképp szakít a társadalommal és a családdal: ő már Istennek fia, nem pedig Pietro Bernardonéé; mezítelen és szegény. Egyedül a mennyei Atya ajándékaiból akar élni. Ferenc az új öntudattal hagyja el a várost: ő Isten fia, a Nagy Király hírnöke. Nemcsak az útonállók képtelenek megérteni, akik kinevetik és az útszéli havas gödörbe taszítják, hanem környezete is.

Rozetter-Van Dijk-Matura: A.Sz. Ferenc

TESTVÉREINK, A SZENTEK

A hónap szentje:

Sigmaringeni Szent Fidél

vértanú

Emléknapja: április 24.

Sigmaringeni Fidél nyugtalan és zavaros korban élt. Ismerni kell a korabeli körülményeket, hogy értékelni tudjuk az ilyen magatartást. A leggonoszabb felekezeti csatározások kora volt ez; legfőbb színterük a szószék volt. Ugyanakkor a végsőig elszántakat a korviszonyok arra készíteték, hogy vértanúságért imádkozzanak.

Olyan korban, amikor a gyűlölet ördögi hatalmai uralkodtak, már csak a hősiesség szeretet hozhatott szabadulást. Ezért kérte Fidél ezt az erényt: „Ó édességes és jóságos Jézus, óvj meg attól, hogy akár csak egyetlen embert is megvessek, lenézzek, semmirevalónak tartsak, megalázzak vagy kerüljek, bármennyire is gyűlöl és üldöz engem. Ne törd, hogy valaha is gyűlölet vagy csak keserű érzés is támadjon bennem ellene.

És ne hagyj, hogy kételkedjem javulásában, amíg él.”

Sigmaringeni Fidél imádságos és vezeklő lelkületét úgy kell látnunk, mint engesztelést a szakadásban való bűnrészességért, s váltságdíjat a jövőre újraegyesülésért. Egyik szerzetestestvére, János atya, aki a szentté avatási perben tanúskodott, így vall Fidél imaéletéről: „Az élet minden helyzetében Istenhez szállt imája, hőségben és hidegben, éhezve és szomjazva, veszedelmekben és küzdelmekben, akár a kolostorban tartózkodott, akár azon kívül.” A rendben szokásos imaidők nem voltak számára elegendők. A matutinumhoz, amely az elmélkedéssel együtt éjfél-től két óráig tartott, még egy órányi

imát csatolt. Reggel öt órakor mégis ő volt az első a karban. Nagyon komolyan készült a prédikálásra, az eredményt azonban teljesen a kegyelemtől várta. Ezért minden prédikációja előtt és után egy-egy órát könyörgő imában töltött. És ezzel együtt meg volt győződve, hogy tartozik a kegyelemnek azzal, hogy erejét a végsőig az apostoli tevékenységnek szentelje.

Apostoli életének és vértanúságának legbensőbb forrása az Eucharisztia titka volt. Ismerte az Úr szavát, hogy a búzaszemnek

meg kell halnia, ha termést akar hozni. Ezt mondta: „Kész vagyok meghalni az igaz hitért, amelynek hirdetésére most elindulok. És bár méltatlannak kell tartanom magamat a vértanúság koronájára, mégis bizonyosan tudom, hogy az Úr már elkészítette azt nekem.” 1622. április 23-án Graubündenben a seewiesi református parasztok küldöttsége jelent meg előtte, a Hitterjesztési Kongregáció által kirendelt misszió feje előtt, és meghívta, hogy prédikáljon nekik. Fidél átlátta szándékukat és így

szólt kísérőjéhez: „Elmegyek, bár biztos vagyok benne, hogy rosszat forralnak ellenem.” Másnap alig kezdte meg Fidél páter prédikációját, a templom előtti térről lövöldözés zavarta meg. A lövések leterítették a kis létszámú osztrák őrséget, de a szónoknak szánt lövés célt tévesztett. Fidél, mielőtt elhagyta a templomot, az oltár lépcsőjén Isten oltalmába ajánlotta magát. Alig ért ki a szabadba, máris körülvette egy csapat, mintegy húsz férfi: „Beszélj, elfogadod-e a hitünket vagy ne.” Így válaszolt: „Én azért jöttem ide, hogy küzdjek a hamis hit ellen, és nem azért, hogy elfogadjam.” Amikor a tömeg ezt hallotta, nekiesett a védtelen embernek, és megölte.

Hogyan váljunk szentté? II.

Az olyan végtelenül gazdag és mégis egyszerű valóságot, mint amilyen a keresztény életszentség, szerencsésebb dolog előbb körüljárni, különböző oldalakról szemlélni, megkülönböztetni a hozzá hasonló s a mindennapi szóhasználatban és ítéletalkotásban vele sokszor össze is kevert valóságoktól, mint egyből megpróbálni definiálni. Ha majd e tisztázás után talán sikerül megfogalmazni, mi is az az életszentség, akkor ez a meghatározás nem jelent mást, mint hogy a kinyilatkoztatás alapján a keresztény élet lényegére tapintunk.

Az elmúlt században kutatások, elemzések egész sorával, a lélektan és társadalomtudományok legkülönbözőbb módszereivel próbálták a szentséget „tudományosan” megragadni, vagy legalábbis magyarázatot találni a szentek titkára, szokatlan, a közízléssel sokszor homlokegyenest ellenkező életvitelére. Egyes tudósok úgy gondolták, leplezték a szenteket, mert találtak életükben valamilyen lelki sérülést vagy legalább erre utaló jelet, amire aztán visszavezették egész viselkedésüket. Ezzel azonban inkább csak magukat leplezték le: nem mertek szembenézni az embernek a szent Istenhez fűződő reális vonatkozásával, vagyis úgy jártak el, mintha valaki egy háromdimenziós tárgyról készített kétdimenziós rajzot vagy fényképet nevezné magának az eredeti tárgynak, tagadva annak háromdimenziós voltát. Az, hogy létezik-e Isten, hogy van-e örök élet, olyan kérdések, amelyeket nem lehet lesöpörni azzal, hogy aki ezt a kérdést fölteszi, például kisebbségi komplexusban szenved. A szellemi valóságoknak önálló létezésük

van, függetlenül attól a személytől, aki az ezekre vonatkozó kérdést fölteszi. Ezekre a kérdésekre igennel vagy nemmel lehet válaszolni, illetve harmadik lehetőségként szabad őket zárójelbe téve úgy élni, hogy nem veszünk tudomást róluk, ám aki azt állítja, hogy ezek a kérdések nem is kérdések, az a valóság elől valamilyen illuzórikus, hazug világba menekül.

Minthogy azonban „az Istent szeretőknek minden a javukra válik” (Róm 8,28), a kertes eredményű pszichológiai magyarázatok arra mégis csak jók voltak, hogy tudatosítsák hívőkben és hitetlenekben egyaránt, hogy a szentek sem gipszből, márványból vagy marcipánból vannak, hanem testből és halhatatlan lélekből. Ugyanúgy van testük és van ösztönéletük, mint minden más embernek, csak hogy a szent Istenhez való viszonyuk mindent átjár és átértékel, s életüket annak minden vonatkozásával színeváltozásba, transzfigurációba emeli a kegyelem.

Erkölc, vallás, szentség – három valóság, melyeknek közük van egymáshoz, részben feltételezik is egymást, mégsem azonosak egymással. A mindennapi tapasztalat is igazolja, hogy az erkölcsös ember nem feltétlenül vallásos, a vallásos pedig nem feltétlenül erkölcsös, a túlon túl erkölcsös és messzemenően vallásos ember pedig többnyire egyáltalán nem szent. Ezzel szemben a szentek közül jónéhány korántsem feltűnően erkölcsös és vallásos, inkább valami más, ami sugárzik belőle és megragadja a környezetét: egyszerűen az, hogy jó ember. Vallásossága és erkölcse Istenből ered.

P. Barsi Balázs OFM: Az életszentség titka
című könyve nyomán

NEM CSAK FIATALOKNAK

Hűség – de hogyan?

Bennem cseng egy fiatalember szava, aki többedik élettársi viszonyát élte: „Én nem bírom a kötöttséget!” A fiatalember még egyetemista korában beleszeretett egyik évfolyamtársába, nagy és szenvedélyes szerelem alakult ki közöttük. Amikor aztán megszerezték diplomájukat, a fiú nem volt képes kimondani a végleges IGEN-t. A lány készen állt az IGEN-re, a fiú pedig

igyekezett elkerülni ezt a témát, „szabad” akart maradni, úgy gondolta: úgysem bírná a kötöttséget. És hogy ezt saját magának is bebizonyítsa, keresett és talált alkalmi kapcsolatokat, a régi szerelmet pedig kezdte „naiv diákszerelmek” minősíteni. Egyik élettársi kapcsolatból a másikba, szállt ágról-ágra, mint a madár. Nem az „igazit” kereste, akinek mindeneszül odaadhatná magát, csak kellemes, de kötelezettség és erőfeszítés nélküli időtöltést akart. Csak semmi kötöttség!

A fiút, aki élvonalbeli sportoló is volt, egyszer váratlanul súlyos sportbaleset érte. Műtét, hosszabb kórházi ápolás, hetekig tartó otthoni lábadozás következett. „Élettársai” feléje se néztek, egyedül volt, és noha egészségi állapota napról napra javult, nem „érezte magát jól”. Egyszer csak váratlanul felhívta telefonon régi, egyetemista korukból való szerelme, akivel nemrég egy szakmai tanácskozáson futott össze. A lány érdeklődött hogyléte iránt. A fiatalember megköszönte a figyelmességet, és úgy gondolta, ezzel le is zárta az ügyet. Mégis egyre többször jutott eszébe ez a telefonbeszélgetés. Ez a

lány nem kért és nem akart tőle semmit. Nem találkozni akart vele, hogy aztán megpróbálja behálózni, nem ajánlott fel segítséget – azt egyébként sem fogadná el, mert a segítségnek legtöbbször előbbutóbb megkérik az árát. Csak valami jót tett, örömet akart neki szerezni, anélkül, hogy ebből neki magának bármilyen haszna vagy előnye származott volna. Miért tette ezt? Szinte ki sem merte mondani: talán még most is szereti?

Azon vette észre magát, hogy érzelmei egyre hevesebbek, hogy ellenállhatatlanul vágyódik a lány társasága után. De meglepő módon nem a „naiv diákszerelmek” éledt fel benne, hanem valami új, eddig soha nem érzett érzelm kerítette hatalmába. Társra vágyott, akivel mindenét megoszthatja, akiért képes áldozatot hozni, és aki azzal, hogy elfogadja őt, örömet akar neki szerezni. És bármilyen hihetetlen, a kötöttségre is vágyódott, a kölcsönös elköteleződés biztonságára. Mikor eljöttek hozzám,

hogy megbeszéljük házasságkötésüket, a fiú nevetve mondta: „Én nem bírom a kötetlenséget, csak azt nem értem, hogy erre miért csak most jöttem rá!” Elköteleződés nélkül semminek nincs igazán értelme!

Az a vágyunk, hogy végérvényesen szeressenek bennünket és mi is örökre szeressünk, saját erőnkől nem teljesíthető. Aki teremtésünkkel szívünkbe oltotta a vágyat, megadja a lehetőséget, az erőt is a vágyak valóra váltásához. Isten szeretetét felülmúlni nem tudjuk, ő végérvényesen és örökre szeret.

BÍRÓ LÁSZLÓ püspök

Balázs atya válaszol

Kérdés:

Mit kell tennem, ha a házasságom válságba kerül? Milyen módon tudok kitartani benne?

Balázs atya válasza:

A házasság és a családi élet az önkiteljesedés olyan dimenzióját nyitja meg előttünk, amit el sem tudunk képzelni addig, amíg valaki mellett életre szólóan el nem köteleződünk, és nem vállaltuk fel őt testetül-lelkestül. Olyan ez, mint az elfogadott szerzetesi hivatás. Hasonló, mert kizárólagos hűsége épül Jézus Krisztussal. A házasság is keskeny út, mely olykor annyira összeszűkül, hogy azt gondoljuk, lehetetlen továbbmenni rajta.

Talán a házasságban eltöltött néhány év után ismerjük fel, hogy elhamarkodottan döntöttünk, s valaki mással jobban, szebben tudnánk élni. Vagy azzal szembesülünk, hogy akit szeretünk, már nem ért meg úgy, mint régen, már nem kapunk tőle annyi szeretetet, amennyire szükségünk volna.

A megoldás azonban nem az, letérünk a közös útról, hogy elhagyjuk a házastársunkat, akire Isten színe előtt szabadon, örömmel és szeretettel igent mondtunk. Bízunk Istenben, aki egybekötött minket, s aki nem a pusztulásunkat, hanem a növekedésünket, a bőségesebb életünket akarja. Bízunk a házastársunkban, akit Istentől kaptunk ajándékba, hogy vele együtt járjuk a hűség útját. **És bízunk a házasságnak mint szentségnek a megtartó erejében,** hiszen a szerelem elengedhetetlen feltétele a szentségi házasságnak, de nem a szerelem tartja fenn a házasságot, hanem a szentségi házasság tartja fenn az igazi szerelmet.

Imádkozzuk el nap mint nap: „Uram, a tiéd vagyok, ebben az életállapotban, ezek között a körülmények között, s akármilyen lesz is, én szüntelenül a tiéd akarok lenni, most, mindig és örökkön-örökké.” Ezzel párhuzamosan pedig, szükség esetén szakember segítségét is kérve, próbáljunk mi magunk változni. Ha erőfeszítéseink őszinték és kitartóak, a legtöbb esetben a kapcsolatunkban is pozitív elmozdulás történik, és új távlatok nyílnak meg előttünk. Ha kibírjuk a levegőtleniséget, a vákuumot, egyszerre csak megtapasztaljuk, hogy eláraszt a békesség, és a szűk ösvény tágas bemenetellé lesz.

Jézus Krisztus parancsa világos: „Amit Isten egybekötött, ember szét ne válassza!” A Katolikus Egyház tehát semmilyen körülmények között nem bontja fel a szentségi házasságot, ugyanis nincs erre felhatalmazása.

Az ugyanakkor előfordul, hogy szükség esetén elfogadja az ágytól-asztaltól való elválásztást, ám ez nem a házasság kötelékének felbontása, mert ilyen esetekben a feleknek tisztaságban és önmegtartóztatásban kell élniük, szentségekhez járulniuk, hiszen fájdalmasan élnek az Isten által akart, de az eredeti bűn következményeként megsebzett kizárólagos kapcsolatukat. Így is a szentség útja lehet a házasság, hiszen a kereszten függő Krisztus sem kapott viszontszeretetet, mégis imádkozott kivégzőiért és mindnyájunkért.

Az is megtörténik, hogy a Katolikus Egyház bizonyos esetekben, alapos vizsgálat után semmisnek nyilvánít egy házasságot, vagyis nem felbontja, hanem érvénytelennek nyilvánítja, kijelentve róla, hogy létre sem jött, mert a szentség lényeges elemei hiányoztak, hiába volt harangzúgás és nászinduló, gyűrűhúzás és egyházi áldás.

Ünnepek és emléknapok

Április

- 21. Parzhami Szent Konrád
- 23. Szent Adalbert
- 24. Sigmaringeni Szent Fidél
- 25. Szent Márk evangélista
- 26. Sienai Szent Katalin

Május

- 1. Munkás Szent József
- 2. Szent Atanáz
- 3. Szent Fülöp és Szent Jakab apostolok
- 7. Boldog Gizella

Templomunk Hírei

Templomunkban új közösség alakult, amely keddenként tartja találkozósa-
it. Városunkban ezideig nem volt közép-
korosztálynak közössége, alkalma arra,
hogy keresztény hitét közösségben is meg-
élhesse a liturgiákon kívül.

Most lehetősége van minden felnőtt
keresztény számára, hogy hitét közösség-
ben is megélhesse, ami alapvető „követel-
mény” a kereszténységben.

Nem csak sümegieknek szól ez a hí-
vás: mindenkinek, aki vállalja, hogy he-
tenként egyszer másfél órára képes és akar
megnyílni és tagja lenni ennek a közös-
ségnek, szívesen látjuk és várjuk.

Érdeklődni lehet P. Hesz Dénesnél:

T: 06-20-823-33-77, 87/352-983,

valamint sumegikegy@gmail.com

**illetve személyesen a kegytemplom-
ban, és annak sekrestyéjében.**

HIRDETÉSEK

- Balázs atya április 15-én, vasárnap
délután tartja az Irgalmasság Búcsúját
Vecsésen.

- Április 29-én, vasárnap Sümegcsehi-
ben, a Boldog John Henry Newman
templomnál búzaszentelési ünnepséget
tartunk 16 órakor. Mindenki hozzon
magával egy kis est-ebédet, hogy egy-
mászt megkínálva elbeszélgethessünk.
Az esti vecsernyét is ott imádkozzuk,
Sümegen aznap este nem lesz zsolozs-
ma a kegytemplomban.

- Idén június 9-én, szombaton délelőtt
11-kor lesz a sümegcsehi Boldog John
Henry Newman templom búcsúja.

**Sarlós Boldogasszony Ferences Kegytemplom,
Sümeg, Szent István tér 7.**

Telefon: 87/352-983

E-mail: sumegikegy@gmail.com

Web: www.sumeg.ferencesek.hu

A kiadásért felel: P. BÁRSI BALÁZS OFM

Szerkesztette: P. Hesz Dénes ofm